VILDMARKEN

Av UPTON SINCLAIR

(Forts. fr. föreg. n:r.)

De hade förstås ställt matbordet i köket, och matrummet användes som sovrum av Teta Elzbieta och fem av hennes barn. Hon själv och de yngsta två sovo i en bädd och de tre andra hade en madrass på golvet. Ona och hennes kusin släpade på kvällarna in en madrass i förmaket och sovo där; och de tre männen jämäte äldste gossen sovo i det andra rummet, utan att för närvarande hava något annat att vila på än släta golvet. Icke desto mindre sovo de tungt — Teta Elzbieta måste knacka mer än en gång på deras dörr klockan en kvart efter fem varje morgon. Då skulle hon åt Jurgis och Jonas ha i ordning en stor kopp rykande, svart kaffe, havregrynsgröt, bröd och rökt korv. Därefter skulle hon göra tillreds deras kärl att ha middagsmaten i, vilken bestod av tjocka brödskivor med flott emellan — smör kunde de inte bestå sig med — några lökar och en ostbit. Så utrustade, vandrade de åstad till sitt arbete.

Jurgis tyckte, att detta var den första gången i sitt liv han verkligen hade arbetat, första gången han någonsin haft något att göra, som tog hela hans personlighet i anspråk. Jurgis hade stått med de övriga uppe på galleriet och betraktat männen vid slaktbänkarna; han hade beundrat deras raskhet och styrka, dessa mäns, som arbetade som underbara maskiner. Det föll aldrig på något sätt någon in att tänka på "kött- och blodsidan" av saken, d. v. s. icke förr än han verkligen kommit ned i blodpölen och tog rocken av sig. Då såg han tingen i ett annat ljus, han fick tag på insidan av dem. Det steg, de här togo, var ett steg, som uppkallade en mans alla kropps- och själsförmögenheter från det ögonblick, då första oxen föll, till den stund då fabrikspipan ljod vid middagstiden, och vidare från kl. halv 1 till endast himlen visste vad timme det var på sena eftermiddagen eller kvällen, fanns aldrig ett ögonblicks vila för en man, för hans hand, hans öga eller hjärna. Jurgis såg, huru ledningen av arbetet försiggick. Det fanns delar av arbetet, som begränsade de övriga delarnas gång, och för dessa platser hade de omsorgsfullt valt män, som uppburo höga löner, men som ofta ombyttes. Man kunde med lätthet plocka ut dessa män, ty de arbetade under basarnas omedelbara uppsikt, och de arbetade som om de varit besatta av onda andar. Detta kallades att "skynda på laget", och om någon av dem icke kunde hålla på på detta sätt, funnos utanför hundratals män som tiggde och bådo att få försöka.

Men Jurgis lade icke detta på sinnet; han snarare iakttog det med glädje. Det sparade åt honom nödvändigheten att sträcka omkring sig med armarne och vara i ständig rörelse, som han var i det mesta han tog sig för. Han kände böjelse för att skratta för sig själv, när han sprang nedåt raden av upphängda djurkroppar, då och då kastande en blick på mannen framför honom. Det var ej det behagligaste arbete, man kunde tänka sig, men det var ett nödvändigt arbete. Och vad mera hade en man rätt att begära än ett tillfälle att göra något nyttigt och få bra betalning därför!

Så tänkte och så talade Jurgis på sitt oförskräckta, fria sätt. Till sin ganska stora förvåning fann han, att han därigenom var nära att råka i obehagligheter. De flesta männen här hade en betänkligt olika syn på tingen. Han blev rätt nedslagn, när han första gången gjorde den upptäckten, att de flesta männen hatade sitt arbete. Det syntes överraskande, det var till och med förskräckligt, när man fann, att detta tänkesätt var genomgående; men det var dock ett obeskriviligt faktum — de hatade sitt arbete. De hatade basarna och de hatade ägarne; de hatade hela platsen, hela grannskapet — ja, hela staden, allt med ett djupt rotat, bittert, oförsonligt hat. Kvinnor och små barn förbannade inrättningen; den var rutten, rutten som helvetet — allting var ruttet. När Jurgis frågade dem vad de menade, började de betrakta honom med misstro och nöjde sig med att säga: "Tala ej därom! Stå här och se för dig själv".

Ett av de första problem, som kommo att sysselsätta Jurgis' tankar, var fackföreningarna (de amerikanska unions). Han hade icke haft någon erfarenhet av fackföreningar, och han måste ha förklaring därpå: att arbetare sammanslutit sig i ändamål att kämpa för sina rättigheter. Jurgis frågade kamraterna vad de menade med sina rättigheter; och denna fråga framställde han på fullt allvar, ty han hade ingen idé om några som hälst rättigheter som han hade, med undantag av rättigheten att jaga efter arbete och göra som han blivit tillsagd när han fått ett arbete. Denna oskyldiga fråga hade emellertid i allmänhet endast till följd, att hans kamrater förlorade tålamodet och kallade honom en narr. En utskickad från slakteribiträdenas fackförening besökte Jurgis för att inskriva honom. Men när Jurgis fann, att meningen var, att han skulle avstå från en viss summa av sina pengar, blev han strax kall som is, och den utskickade, e nirländare, som endast kände till några få ord av lithauiska språket, blev otålig och började utfara i otidigheter mot honom. Då blev Jurgis alldeles ursinnig och gjorde det tillräckligt tydligt, att det skulle behövas mer än en irländare för att tvinga honom in i en fackförening. Småningom blev det honom klart, att huvudsaken, som arbetarne önskade, var att göra ett slut på vanan att "skynda på"; de försökte att göra sitt bästa att framtvinga ett förminskande av detta pådrivande, ty några, hefte det, kunde icke stå ut därmed, det dödade dem. Men Jurgis hade inga sympatier för sådana idéer som dessa — han kunde utföra arbetet själv och så kunde de andra, förklarade han, om de dugde något till. Om de det ej gjorde, lät dem gå någon annanstans! Jurgis hade icke studeras böckerna och han visste ej, huru laissezfaire skulle uttalas, men han h de dock sett världen tillräckligt för att veta, att en man måste hjälpa sig själv, och att, om han håller på att duka under, finns ingen, som lyssnar till hans bön att hålla honom under armarna.

Som på samma gång filosofer och vardagsmänniskor ha de män blivit kända, som i teorien försvurit sig till Halthus, men icke desto mindre varit villiga att teckna bidrag till en nödhjälpsfond i hungerstid. Det var på samma sätt med Jurgis, som överlämnade de odugliga åt undergång, medan han varje dag kände hjärtesorg över att se sin stackars gamle far vandra omkring överallt inom slakteriområdet och tigga och be om ett tillfälle att förtjäna sitt bröd. Gamle Antanas hade varit arbetare alltsedan han var barn; han hade förlupit hemmet, när han var tolv år gammal, emedan hans far slog honom, därför att han försökte lära sig läsa. Han var därjämte en plikttrogen man; han var en människa som man kunde lämna ensam en månads tid, blott man för honom klargjort vad man önskade att han under tiden skulle uträtta. Och nu var han här, utsliten till själ och kropp, utan att ha mera rum här i världen än en sjuk hund. Han hade sitt hem, sådant det nu var, och någon som skulle draga försorg för honom, även om han själv aldrig fick någon anställning. Men hans son kunde ej låta bli att tänka: antag, att detta ej varit fallet, antag, att den gamle stått ensam! Antanas Rudkus hade vid denna tidpunkt varit i varenda byggnad i Fläskpackarstaden och i nästan vartenda rum där. Han hade om morgnarne stått i de tjänstsökandes skara, tills patrullerande poliskonstaplarne började känna igen hans ansikte och säga honom, att det vore bäst för honom att gå hem och uppgiva detta fruktlösa sökande. Han hade likaledes varit i alla bodar och krogar på omkring en eng. mils omkrets och tiggt att få något litet att göra. Och överallt hade de tillsagt honom att gå sin väg, ibland under svordomar, och utan att en enda gång låta honom stanna så länge att de hunne göra honom en fråga.

Allt detta gjorde, att det uppstod en rämna i den fina byggnad, som Jurgis uppfört av sin tro på förträffligheten av den bestående ordningen. Rämnan var vid medan Dede Aantanas jagade efter en sysselsättning — och den blev vidare när han fått en. En afton kom den gamle mannen hem i en särdeles upprörd sinnesstämning, sägande sig hava blivit tilltalad av en man i en av korridorerna till Durhams inläggningsrum och åtspord vad han ville betala för att få en syssla. I förstone hade han icke vetat vad han skulle göra med detta; men mannen hade gått på och med verklig öppenhet sagt honom, att han kunde förskaffa honom ett arbete, förutsatt att han vore villig att betala en tredjedel av arbetslönen. Var han en bas? Antanas hade frågat honom härom, och härtill hade männen svarat, att det anginge ingen, men att han kunde göra vad han utgav sig kunna göra.

Jurgis hade vid denna tid förvärvat sig några vänner, och han uppsökte en bland dem och frågade, vad detta betydde. Denne vän, vars namn var Tamoszius Kuszleika, var en skarpsinnig liten man, som lade ihop hudar vid slaktbänkarna. Han lyssnade till vad Jurgis hade att säga, utan att synas det ringaste förvånad. De voro vanliga nog, förklarade han, sådana fall av till synes obetydligt svindleri. Det var helt enkelt en bas, som sökte öka sina inkomster en smula. Sedan Jurgis varit här en tid, skulle han lära känna, att samtliga etablissemangen liknade vaxkakor fyllda av ruttenhet av detta slag — basarna begingo svindlerier gentemot arbetarna och gentemot varandra. Förr eller senare kom överuppsyningsmannen (den s. k. superintendenten) underfund med basens snedsprång. För att rädda sig från avsked måste då den senare bekvämma sig att kompromissa med superintendenten, som därvid ej glömde att på basens bekostnad tillgodose sina pekuniära intressen. Livad av ämnet fortsatte Tamoszius att förklara situationen. Durhamsaffären t. ex. ägdes av en man, som därur sökte framprässa så mycket pängar som möjligt, och han brydde sig icke det minsta om sättet härför. Under honom stodo, i rang och grader som i en armé, ekonomidirektörer, superintendenter och förmän, som var för sig drevo på dem, som stodo närmast under dem och sökte framprässa ur dem så mycket arbete som möjligt. Och alla av samma rang stodo som fiender mot varandra; den enes räkenskaper kände ej den andre till, enär de var för sig togos i hemligt förvar av högsta myndigheten, och den ene gick i dödlig ångest att förlora sin anställning, därigenom att en annan kunde för chefen uppvisa ett bättre resultat än han. På detta sätt var hela inrättningen från toppen till botten helt enkelt en sjudande gryta av avundsjuka och hat; det fanns ingen lojalitet eller hygglighet någonstädes; det fanns ej en enda plats här, där en man värderades för någonting i jämförelse med en dollar. Och ännu värre, liksom det icke fanns någon hygglighet, fanns det ej häller någon ansvarskänsla. Skälet härtill? Vem kunde säga det? Det måste ha varit gamle Durham i början; det var ett arv, som denne självuppfostrade man lämnat efter sig åt sin son på samma gång som sina miljoner.

Jurgis skulle, menade Kuszleika, själv upptäcka detta, om han stannade kvar här länge nog. Det var arbetarne, som måste utföra alla de orenliga göromålen, och ingen var som förledde dem. De inandades stanken på platsen och gjorde som de andre. Jurgis hade kommit hit, och han tänkte, att han skulle göra sig själv nytta, förkovra sig och bliva en skicklig man. Men han skulle snart upptäcka sitt misstag — ingen i Fläskpackarstaden förkovrade sig genom att prestera ett gott arbete. Detta kunde anses vara regeln här — om man mötte en man som förkovrat sig i Fläskpackarstaden, mötte man en skojare. Den mannen, som av en bas blivit sänd till Jurgis' fader, h an skulle förkovra sig, d. v. s. bli rik med tiden. Den som berättade historier och spionerade på sina kamr ter, för honom skulle det också gå framåt i ekonomiskt hänseende. Men den, som blott tänkte på sitt uppdrag och förrättade sina göromål — ja, de skulle "skynda på" honom, tills de slitit ut honom, sedan skulle de kasta ut honom i rännstenen.

Jurgis kom hem med ett huvud, i vilket det surrade som i en bikupa. Han kunde ej förmå sig att tro vad han nyss hört — nej, det kunde icke vara så. Tamoszius var helt enkelt en annan bland de knorrande. Han var en man, som tillbrakte sin tid med barnsligheter; han brukade nog gå på nöjestillställningar på kvällarna och stanna där tills solen gick upp; och då kände han sig naturligtvis olustig för arbete. Vidare var han en sådan liten besynnerlig människa, som det inte var något bevänt med. Han hade blivit efter i kapplöpningen efter dollars, och det var orsaken till att han var så retlig. Och alltjämt kommo så många märkvärdiga förhållanden till Jurgis' kännedom varje dag.

Han försökte övertala sin far att icke det ringaste befatta sig med erbjudandet. Men gamle Antanas hade tiggt och bett tills han var utsliten, och han hade nu alldeles förlorat modet. Han önskade få ett arbete, av vad slag detta än månde vara. Följaktligen begav han sig följande dag ut för att sammantraffa med den där mannen, som tilltalat honom. Han fann honom och lovade honom att giva honom tredjedelen av allt vad han förtjänade, och samma dag hade han fått en liten syssla i Durhams källare. Det var ett inläggningsrum, där det aldrig fanns en torr fläck att stå på, och så måste han använda nästan alla de pengar han förtjänat under sin första vecka, för att köpa sig ett par stövjar med tjocka bottnar. Han var en rengöringskarl; hans sysselsättning bestod i att hela dagen gå omkring med en långskaftad borste och avtvätta golvet. På sommaren var detta icke något obehagligt göra, ha de det icke varit så fuktigt och mörkt i källaren.

Antanas Rudkus var den saktmodigaste människa, som Gud någonsin placerat på jorden. Och så fick Jurgis en slående bekräftelse på vad kamraterna sagt. Hans far hade endast arbetat två dagar, då han kom hem lika bitter som någon av dem och förbannade Durham av hela sin själ. De hade satt honom att ränsa silarna — och familjen satte sig runt omkring honom och lyssnade med förundran på, när han berättade vad som menades därmed. Det tycktes som han arbetat i det rum, där man tillredde köttet för inläggning i konservburkar. Köttet hade legat i stora kar, fulla av kemikalier. Med stora gafflar hade man tagit det upp och kastat det i småhjuliga vagnar för att föras till kokrummet. När de tagit upp allt de kunde nå, tömde de karet på golvet och skrapade med skyfflarna upp bottensatsen samt kastade även den i vagnarna. Detta golv var smutsigt, och nu satte de Antanas att med sin borste sopa orenligheterna ned i ett hål, som stod i förbindelse med en fördjupning, som liknade en diskinrättning. Och om detta ej var nog, fanns i röret en sil, där allt avskrap av köttet, alla lämningar av avskrädet fastnade. Allt som oftast skulle nu den gamle mannen rengöra dessa silar och skyffla innehållet tillika med återstoden av köttfödan på en av vagnarna.

Detta var Antanas' erfarenhet. Och så kommo även Jonas och Marija och hade sina rön att berätta. Marija arbetade för en av de självständiga firmorna, och hon var nästan utom sig av stolthet över de penningsummor, hon höll på att förtjäna som burkmålarinna. En dag kom Marija hem med en bleklagd liten kvinna, som arbetade mitt emot henne, vid namn Jadvyga Marcinkus; och Jadvyga berättade, huru hon, Marija, hade lyckats få sin plats. Hon hade tagit platsen från en irländska, som arbetat i den fabriken så långt någon kunde minnas tillbaka i tiden, i över femton år, förklarade hon. Mary Dennis var hennes namn; för länge sedan hade hon blivit förförd och hade en liten gosse. Han var krympling och led av epilepsi, men icke förty var han allt hon hade i världen att älska, och de bodde ensamma i ett litet rum någonstädes i en gränd bakom Halsted street, där irländare bo. Mary hade lungsot, och dagen lång kunde man höra henne hosta, när hon arbetade. Slutligen hade hon blivit alltför eländig, och när Marija kom, hade föreståndarskan plötsligt beslutat avskeda henne. Föreståndarskan måste själv prestera ett visst kvantum arbete, och detta gick ej för sig, om hon hade sjuka personer att arbeta för sig, förklarade Jadvyga. Det faktum, att Mary arbetat där i så många år, hade icke vållat något undantag till hennes förmån — det var tvivel underkastat, om föreståndarskan själv hade kännedom därom, ty både hon och superintendenten voro nytt folk, som endast två eller tre år innehaft sina platser. Jadvyga visste ej, vad det blivit av den stackars varelsen; hon skulle gått och besökt henne, men hade själv varit sjuk. Mary hade alltid ont i ryggen, sade Jadvyga, och hon befarade, att hon hade underlivslidande. Det var icke något lämpligt arbete för en kvinna att dagligen handtera stora burkar, som vägde fjorton skålpund vardera.

En förvånande omständighet var det också, att Jonas fått sin anställning på grund av en annan persons misstöde. Jonas sköt en med skinkor lastad vagn från rökningsrummet till en hiss och därifrån till inpackningsrummen. Alla vagnarna voro av järn och mycket tunga. På var och en lades omkring sextio skinkor; det blev en last av mer än en fjärdedels ton. Till och med för en jätte var det ett modosamt arbete att på det ojämna golvet sätta en av dessa vagnar i rörelse; och när han väl fått den i gång, gjorde han naturligtvis sitt bästa för att den ej skulle stanna. Basen var alltid i hack och häl efter, och om det uppstod en sekunds uppehåll, började han genast uttömma sig i svordomar. På lithauer och slovaker och sådana, som ej förstodo vad som sades till dem, voro basarna vana att vara ovettiga; de sprungo omkring dem som hundar. Därför kördes för det mesta dessa vagnar i full karriär; och Jonas' företrädare hade blivit klämd mot en vägg och på ett obeskiviligt sätt krossad.

(Forts.)

Reumatism

Mräklig hemmedicin av en som haft reumatism — Han önskar att alla, som lida, draga nytta därav

Sänd icke några pengar — just eder adress

Är av förfärliga lidanden och elände har lärt denne man, Mark. H. Jackson i Syracuse, New York, vilken förfärlig fiende till den mänskliga lyckan reumatismen är och har givit honom sympati med alla olyckliga, som finnas inom hans räckhåll. Han önskar, att alla reumatiska offer skola få veta, hur han blev botad. Läs vad han säger:

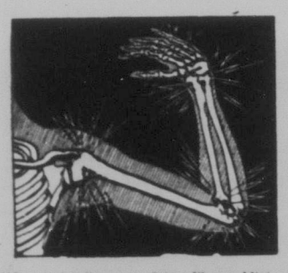

"Jag hade skarpa smärtor liksom blixtar, som gingo genom mina leder".

På våren 1893 anfölls jag av muskulär och inflammatorisk reumatism. Jag led som endast de, som ha reumatism, veta under tre år. Jag försökte medicin efter medicin och doktor efter doktor, men den lindring jag erhöll var endast temporär. Slutligen fann jag ett medel, som botade mig fullständigt, och det har aldrig återvänt. Jag har givit det till flere, som äro förfärligt ansatta av reumatism och det botade i alla fall.

Jag önskar, att alla, som lida av denna form av reumatism, försöka denna utomordentliga medicin. Sänd icke en cent, fyll endast ut kupongen härnedan, och jag skall sända det fritt på försök. Sedan ni använt det och det visat sig vara det efterlängtade medel, som botar reumatism, kan ni sända det pris, $1.00, men var god kom ihåg, att jag icke önskar edra pengar, om ni icke är fullt tillfredsställd att sända dem. Är icke detta rättvist? Dröj icke. Skriv idag. Mr Jackson är ansvarig. Uppgiften härovan är sann.

FRI FORSOKSKUPONG

Mark H. Jackson, 649E Gurney Bldg., Syracuse, N. Y.:

Jag accepterar edert erbjudande. Sänd till:

.....

.....

.....

DRESS PATTERNS.

2819. Child's Dress.
Cut in 3 sizes: 2, 4 and 6 years. Size 4 requires $2\frac{3}{4}$ yards of 36 inch material. Price. 10 cents.

2816. A Pretty Frock.
Cut in 4 sizes: 14, 16, 1 8and 20 years. Size 18 will require $6\frac{1}{4}$ yards of 27 inch material. The skirt measures about 2 yards at the foot, with plaits drawn out. Price, 10 cents.

2813. Girl's Dress.
Cut in 5 Sizes: 2, 4, 6, 8, and 10 years. Size 6 will require $2\frac{3}{4}$ yards of 36 inch material. Price 10 cents.

2806. Ladies' Apron.
Cut in 4 sizes: Small, 32-34; Medium, 36-38; Large, 40-42; and Extra Large, 44-46 inches bust measure. Size Medium requires $4\frac{3}{4}$ yards of 36 inch material. Price. 10 cents.

2807. Boy's Suit.
Cut in 5 sizes: 3, 4, 5, 6 and 8 years. Size 4 will require $2\frac{1}{8}$ yards of 40 inch material. Price, 10 cents.

2809. Ladies' Dress.
Cut in 7 sizes: 34, 36, 38, 40, 42, 44, and 46 inches bust measure. Size 38 will require 6 yards of 44 inch material. Width of skirt at lower edge is about 2 yards, with plaits extended. Price, 10 cents.

2808. Girl's Dress.
Cut in 4 sizes: 6, 8, 10, and 12 yeras. Size 8 requires $3\frac{1}{2}$ yards of 27 inch material for the dress, and $\frac{3}{4}$ yard for the bolero. Price 10 cents.

2802. Ladies' House Dress.
Cut in 7 sizes: 34, 36, 38, 40, 42, 44 and 46 inches bust measure. Size 38 will require 6 yards of 36 inch material. The dress measures about $2\frac{1}{8}$ yards at the foot. Price 10 cents.

ABINGDON HOTEL

7—9—11 Abingdon Sqare, New York, U. S. A.

Bästa hotell för den resande skandinaviska publiken. Alla modärna fordringar för 2:dra och 3:dje klassens passagerare.

REKOMMENDERAS AV LEDANDE ÅNGBÅTSBOLAG

Passagerare mötas på järnvägsstationen i New York vid ankomsten.

Gynna Svenska Canada-Tidningens annonsörer

Enastående Anbud!

Svenska Canada-Tidningen har träffat arrangemang med förläggarna av den ypperliga juridiska handboken Western Canada Law, innehållande allt vad man behöver känna till av lagarna i Manitoba, Saskatchewan, Alberta och British Columbia. Boken har just kommit ut i en ny upplåga, som är up-to-dat; i alla avseenden.

Detta är den bästa bok i sitt slag, lätt läst, lätt förståelig och klar. Ger klara och tydliga svar på alla frågor av juridisk art som man i allmänhet annars måste gå till advokat för att få svar på.

Boken är på 355 sidor och kostar i handeln $3.50.

Genom särskilt arrangemang ha vi ordnat det så att alla

PRENUMERANTER PÅ SVENSKA CANADA-TIDNINGEN

få boken fritt tillsänd för

$2.50

eller

Boken och Svenska Canada-Tidningen

— fritt tillsänd — för det mycket låga priset av

$3.50

Western Canada Law skall vara till ovärderlig hjälp både för affärsmän och farmare.

Bör finnas på varje farm

De som redan äro prenumeranter på Svenska Canada-Tidningen få alltså Western Canada Law för $2.50. Nya prenumeranter få Svenska Canada-Tidningen för ett år och Western Canada Law för bara $3.50 fritt tillsänd.

Sänd eder beställning idag till

Svenska Canada-Tidningen

325 Logan Avenue. Winnipeg, Man.

ETT GIVAKT TILL ALBERTA-SVENSKARNA!

(Forts. fr. sid. 3.)

Parag. 8. Förslag med avseende på ersättning för arbete utfört i sällskapets intresse av dess tjänstemän bör upprättas av styrelsen och föreläggas årsmötet för godkännande för att vara gällande.

Parag. 9. Alla tjänstemän må vara beredda att ingiva fullständiga fastän så kortfattade rapporter som möjligt till varje årsmöte om så påfordras av ordföranden eller styrelsen.

ART. V.

Ändringar och tillägg.

Parag. 1. Förslag som avse ändrimgar eller tillägg av denna konstitution och dessa stadgar böra avfattas i skriftlig klar och tydlig form av vederbörande och insändas till sällskapets korresponderande och protokollförande sekreterare minst två månader före årsmötet på det att de må granskas av sällskapets styrelse innan de föreläggas årsmötet.

Parag. 2. Ett tillräckligt antal av sällskapets godkända stadgar bör styrelsen låta trycka så att de finnas att tillgå mot nominell kostnad.

Parag. 3. Passande och prydliga medlemskort eller intyg böra också tryckas och tilldelas eller sändas varje medlem av sällskapet fortast möjligt.

Parag. 4. Om medlem avflyttar till annan ort så må sådan medlem delgiva sällskapets rekorderande sekreterare underrättelse därom samt delgiva adressförändring så ofta den förekommer.

ART. VI.

Inkorporation.

Parag. 1. Detta sällskap skall lagligen inkorporeras under the Benevolent Act. No..... of the Legal Acts of the Provincial Legislature of Alberta.

Parag. 2. Styrelsen skall låta anskaffa ett tjänligt och prydligt sigill av sällskapets namn vilket bör handhavas av styrelsen och användas vid nödvändiga dokuments attestering av dess sekreterare och ordförande.

Högaktningsfullt å stadgekomiténs vägnar,

N. J. L. Bergen.

FAR och MOR

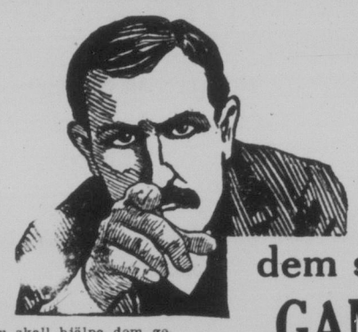

Varning

till

dem som skola resa till GAMLA LANDET

Vi rikta härmed en **allvarlig varning** till alla, som ämna begiva sig till Skandinavien. En resa utan trevnad, utan bekvämligheter är ingen resa, utan ett syndastraff. En riktigt angenäm resa fås endast genom att arrangera den ordentligt och detta fordrar erfarenhet.

P. M. DAHL'S STEAMSHIP AGENCY

har denna erfarenhet

Vi ordna Eder resa med bästa bekvämligheter uppehåll å de platser Ni önska besöka samt giva Eder förslag till resruta. Vår firma är den äldsta skandinaviska firma i Canada och är absolut pålitlig.

VI REPRESENTERA ALLA LINJER

Res med andra klass. Tredje klass är visserligen billigare, men vi komma ihåg med vilken avund vi såg på dem vilka reste i andra klass, när vi reste till detta land. Nu har Ni strävat så pass länge att en resa i andra klass endast är vad Ni gjort rätt för. Bekvämligheterna äro värda det ökade priset. Köp andra klass och res bekvämt. Mera snyggt och sanitärt på alla vis. Bättre mat och bättre betjäning. Och när Ni köper Eder biljett eller skall göra förberedelser glöm icke varningen härovan.

VÅR INNEHÅLLSRIKA KALENDER GRATIS

Vi trycka i dessa dagar en fin och innehållsrik **kalender**, vilken vi ämna bortgiva till alla, som skriva efter densamma. Den innehåller kalender upp till juli 1920, Växelkurslista och ångbåtsturer och alla upplysningar rörande medborgarskap och respass o. d. Skriv efter denna katalog idag.

P. M. Dahls Steamship Agency

325 Logan Ave. Winnipeg, Man.

därhemma i Gamla landet väntar att du skall hjälpa dem genom kristiden.

Glöm icke ditt livs största kall — omsorgen för de gamla. Det är din plikt som lever under gynnsammare förhållanden att hjälpa där hjälp så väl behöves.

PÄNGAR

är vad de behöva i Sverige, Norge och Danmark och

P. M. Dahls Steamship Agency

garanterar alla pänningförsändelser, en garanti, som Ni absolut kan lita på. Alla orders givas promt uppmärksamhet. Högsta kurser givas. Vi sända pänningar endera per **anvisning** eller **telegraf.**

Omkostnaderna vid anvisningar äro som följer:

För belopp upp till $ 10.00 — $0.25 För belopp upp till $ 50.00 — $1.00
För belopp upp till $ 25.00 — $0.50 För belopp upp till $ 75.00 — $1.25
För belopp upp till $ 35.00 — $0.60 För belopp upp till $100.00 — $1.50

Om ni önskar pengarna sända per telegram, lägg till $5.00 för belopp upp till hundra dollars och $6.50 för belopp över $100.00.

Skriv namn och adress tydligt på den, som skall mottaga pengarna.

Tusentals dollars har av oss blivit sända till de skandinaviska länderna och blivit **mottagna.** Innan Ni gör någon affär i denna riktning, rådfråga Eder hos oss. Vi vilja giva Eder alla upplysningar. Vår agentur är den mäst tillförlitliga skandinaviska agentur i Canada. Sänd Moneyorder eller bankdraft betalbar till oss och vi sköta om resten.

Ångbåtsbiljetter å alla linjer säljas under största noggrannhet.

P. M. Dahl Steamship Agency

Foreign Exchange Dept. 325 Logan Ave.

Referens Dominion Bank N. E. B. och Royal Bank W. A. B.
Winnipeg, Manitoba